

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

- Ο ΑΤΥΧΟΣ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΗΣ -

Αφήσετε τον ερημον, τον μιάλον ποιητην μας.

Βραγνιασετε τζιε πνιξετε την Εθνικην φωνην μας.

Σιεριν δεν βρεθηκεν, ολαν, ψουμιν να του προσφερει.

Παφτοχον τον αφήσετε, μονον να υποφερει.

Ντροπη σας, ουλλους – πλουσιους, εχομενους τζι'εμπορους –

Που ψυσιηκον δεν δωσετε σ'αδρωπους ταλεπορους.

Τζι'ετσι ταλεπορος τζι'αυτος ζουσεν τζι'ονιρευκοταν.

Εκλεεν τζιε την τυχην του συχνα εκαταρκοταν.

Βασιλη μου, φιλοτιμε, που 'σιες καρκιαν χρυσαφιν,

Που δεν εισιες στο μερτικον τραπεζιν μητε ραφιν,

Ουτε που πανω σου στεαν, ταβανιν μητε δωμαν,

Τζι'ουτε γκοτσιανιν δκυο δεντρα η πιθαμην που χωμαν,

Τζιε σαν σπετσερης δουλεβκες μεσ'στο νοσοκομειον –

- Τζιε αρρωστον σε κλεισασιν μεσ'στο φτωχοκομειον -

Παντα εγιω σε αγαπω, κυριον σε φωναζω.

Τρεμω που την συνηκηνισην τα λογια σαν δκιαβαζω

Που εγραψες σαν ποιητης που της ψυσιης τα βαθοι

Για της φτωσιης της Κυπρου μας τα ονιρα τζιε παθοι.

Εμπνευσην εισιες θεηκην, που ζιει μεσ'στους αιωνες

- Μνημη για των προγονων μας τους δυσκολους αγωνες.

Αγαπας τζι'εκτιμουσες το το χωμαν που γεννηθεις

- Ασκετως ποσον πανω του εσου ταλεπορηθεις.

Παντα σου για καλλυτερον αυριον πολεμουσες.

Τζι'ομως σε φτωσιαν αθλιαν τζιε απονην εζουσες.

Εσου που εγραφες χαρκια για αλλους να δκιαβαζουν

Τζιε σαν βυζια της μαθησης που τζηνα να θυλαζουν

Εμεινες μονος τζι'ορφανος τζιε χρονια επινουσες.

Εγεινες αλκοολικος, ποναες τζιε δινουσες.

Βασιλη μου, σαν ζωντανον κουτσην σε περιθαλψαν,
Μα λεουν “μεγαλοπρεπως” σαν πεθανες σε ‘θαψαν !
Κριμας τους ουλλους τους, καλε, να ντρεπουντε λαλω τους !
Οτι σου ‘καμασιν, εγιω ποττε δεν συχχορκω τους.
Αντις να σε δωξαζασιν, οι γαροι σ’αρνιθηκαν.
Τζιε μεσ’στην φτωσιαν αρρωστον τζιε νιστηκον σ’αφηκαν.
Τζι’ετσι σαν εξιες, τοτε τζιει, μεσ’στο μυαλον θωρωσαι
- Μεσα μου κρουζουν λαμπρατζιες, που τον θυμον, χαρωσαι.

***’’θεε μου, τζιε να πεθανα εναν Σαββατον βραδυν.

Την Τζιερκατζην με το πρωιν να κατεβω στον Αδην’!!**

Ετσι λαλουσες, ποιητη – τα σιηλει σου καμενα,
Τζι’ειτουν τα μαουλα χλωμα, τα μαδκια θωλομενα.
Τζιε φενεται πως ο θεος, σαν τζιυρης, σε λυπηθιν
Τζιε η ψυση σου Σαββατον βραδυν εσυχωρηθιν.
Αδην δεν εσεις ομως δει. Το εργον σου πληρωθιν.
Μεσ’στο Βασιλειον θεου κρεβατιν σου εστρωθιν.
Χαραν πολλην εσεις τωρα. Τα σιηλει σου γελουσιν.
Τραουδκια που ‘γραψες για μας ανγγελοι τραουδουσιν.
Εισαι κοντα του τζι’εσιει σε σαν γυον του τζιε καμαριν,
Δυπλα του ο Κυπριανος, το προτον παλλικαριν
Που γεννησεν η Κυπρος μας, η μανα τους λεβεντες.
Θωρω σας καθιστους μαζιν να καμνετε κουβεντες.
Δωσε του σιερετησματα. Πε του “δεν τον ξεχνουμεν”,
***’’Παλε με γρονια τζιε τσιερους” μητα του θα βρεθουμεν.

Τζιε αμα δεις την Χατζιμαριαν,
Την ρκαν που ζουσεν στην Λεμεσον,
Που ‘καμεν τοτε την φασαριαν
Για να γλυτωσει που τον ζυον

Τζιην τες κορουες απο την Χιον –
- Που 'σιεν κλεμμενες ο Χατζιαλας –
Μεσ'στην αγγαλην σου βαρτειν λλιον.
'Την μακαριζουν' πες της οι λας !
Για την ψυσιην της τζιερκα αφτεννουν
'κομα στην Χιον τζιε Λεμεσον.
Στον μαχαλλαν της νεοι πηεννουν,
Μεν τζιε ξεχασουν τζιην τον τζιερον.....

***'Που 'ταν ο κοσμος φοητσιασμενος
Εσσω στα σπιδκια του τρυπομενος,
Τζι'ηταν οι τουρτσιοι – νεκατσιασμενοι –
Εξω στες στρατες αρματωμενοι
Τζιε σαν τους λικους επαουριζαν
Τζι'ουλλα στον τοπον μας τα οριζαν.
Ρομιους σαν ριφκια μας τους εσφαζαν,
Λαντες το γαιμαν καμναν την γην.
Του δεσποταες μας τους κρεμαζαν
Τζι'ηρτεν ο κοσμος ως το αμην''**

Παλλιοι τζιεροι ηταν τζιε πηαν,
Που'ταν οι σιυλλοι μεσ'στα στενα,
Τζιε 'καμνανπραματα με την βηαν,
Τζι'ειχαν τον Ελληναν στα δεινα.
Καθε Κυπραιος τωρα τα ξερει,
Οπως τα εγραψες στο χαρτιν.
Τεθκια πκιον δεν θα τα υποφερει,
Δεν τα φοατε, δεν εν μαρτιν !
Οι γυοι της Κυπρου δεν θα αφησουν
Ξανα τους τουρκους να μας πουλησουν.
Ειμαστιν τωρα εμεις αφεντες.
Μασκαραλλικκια πκιον δεν παιρνουν.

Εχουμεν νεους πολλους, λεβεντες,
Που ξερουν πως να τους πολεμουν.

.....

Βασιλη μου, τα λογια σου κτυπουσιν σαν καμπανες,
Δκιαβαζουν τα οι νεαροι, τζηηρουες τζιε μαναες.
Σποροι γεινηκασιν, τωρα, για μας που ακλουθουμεν.
Ουλλοι οι νεοι ποιητες σαν τζηηρην σ'εκτιμουμεν.
Οι σκεψεις σου δρωσηζουσιν, τζι'ακομα θα δρωσηζουν
Εμας τζιε τους απογονους στο μελλον πον να ζησουν.
Χαιρε Βασιλη ! Ποιητης αγνος εισουν τζι'ωραιος.
Τυχη μας μιαλη να 'σε σου Ελληνας τζιε Κυπραιος!!

Πανικος Χριστου της Ευτυχους – Peter Savvides (γραμμενο 11 και 12 Απριλιου 2010).

**Στιχοι απο ποιηματα του μεγαλου μας εθνικου ποιητη, Βασιλη Μιχαηλιδη, εχουν αντιγραφει και βαλθει μεσα στο ποιημα τουτο σαν υπενθημηση σε ολου μας τι ειχε πει και επιδη επισης αφορουν το πως και γιατι απευθηνομαι στον μεγαλο ποιητη και τι σημασια εχουν τα λογια μου σε εκεινον.

Πανικος